Ч. 100. Неділя 17 (4) мая 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З ради державної. — Справи парляментарні. — Російска дума. — Вісти з Португалії. — Події в Мароккү.

На вчерашнім засїданю палати послів по відчитаню внесень і інтерпеляций приступила палата до мериторичної дискусиї над підвисшенєм контінґенту рекрутів кравої оборони. Против предложеня промавляли з поміж руских послів Петрицкий і Лукашевич, за внесенєм пос. Кінцль. Відтак вибрано ґенеральних бесїдників пп. Піка против і п. Заморского за. При фактичних спростованях забирали голос пп. Ґабель і Граски, почім предложене о підвисшеню контінґенту рекрутів оборони кравої відослано до войсковой комісиї.

З черги пос. Кольоврат мотивував наглячість свого внесеня о безпроволочне відчитане закона о запомогах для родин резервістів і висказав надію, що той людяний і важний під взглядом социяльно-політичним закон буде ухвалений о скілько можна одноголосно. Промавляли пп. Семака, Скарет, Малїк і Піхлєр і на тім закрито дискусию та вибрано ґенеральними бесїдниками пп. Филипиньского за і Лізіого против. Ґенеральні бесїдники будуть промавляти на слїдуючім засїданю, яке відбуде ся в понедїлок.

Предложене в справі реформи домово-чиншового податку має війти до палати послів ще в червни; зараз за тою реформою має прийти підвисшене податку від горівки.

Російска Дума вела на передвчерашнім засїданю дальше дебату над буджетом міністерства справ внутрішних. На запитане послів з ріжних партий відповів товариш міністерства справ внутрішних, що правительство вповні прихилює ся до того, щоби признати право суспільности до рішаня про свої справи, але не може не пригадати Думі, що виконуване того права приявляло ся, почавши від 1905 р. в формі резолюцийної орґанізациї. До нинї не перевели ся революцийні приступки, через те треба конче удержувати правосильність военного стану, тим більше, що по передчаснім знесеню военного стану в кількох случаях поновили ся численні морди і рабунки. Знесене виимкового стану може відбувати ся тільки постепенно з найбільшою обережностию. При кінци зазначив репрезентант міністерства справ внутрішних, що правительство також на будуче напружить всї свої сили на те, щоби привернути в краю лад і спокій.

По тім відрочено наради до слїдуючого засїданя.

В лїсбоньскій палатї панів поставив бувший провідник десидентів і проґресистів інтерпеляцию в справі висліду доходжень, про атентат з 1 лютого, коли то убито короля Дон Карльоса. Відповідаючи на ту інтерпеляцию, заявив президент міністрів, що він не може говорити про те, що є предметом судового слїдства. Він може тільки запевнити, що нема підозріння на яку небудь звістну або незвістну особу. Виновниками атентату були тільки ті дві особи, які убито на місци. — Міністер, вказуючи на овациї, які уладжено королеви, заявив, що він глубоко зворушений щиростию переконаня, з яким король зложив присягу. Слова короля суть доказом, що він хоче удержати в краю давну політику і давні звичаї.

В Марокку поносить Франция тільки страти, а користи, які могла би осягнути, суть дуже непевні та будуть залежати аж від констеляциї політичної в Европі, як она уложить ся по скінченю правосильности альжесїраского договору. Франция веде в Марокко акцию спіль-

2)

Воскрес.

Новеля В. Урбана.

(Дальше).

То було перед полуднем. На обід Дон Ніколя не прийшов. Мабуть обідав в „Фачча Фреска" і поговорив притім з Кончеттою. Старому Дон Дженнарови було то якось не мило. Він був рішучим ворогом всяких напружених відносин; сцени як тота, яку він мав перед полуднем зі сином, були для него в найбільшім степени не милі. Та й певно не було би до того прийшло, як би Дон Ніколя не розсердив був свого батька своєю загонистостию.

Тепер же пішов Дон Дженнаро вчаснійше як звичайно до „Фачча Фреска", щоби там випити свою чарку а ідучи під гору, задихав ся та закашляв ся. Він цікавий був довідати ся, як там приняли его сцену з Нікольою.

А поправді й его син мав рацию. Против Донни Лючії і єї родини не можна було нічого сказати. Противно треба лиш було желати, щоби всї вдовицї, що мусять старати о себе і о своїх дїтий, брали собі примір з неї. Дон Дженнаро знав дуже добре, як тяжко мусїла Донна Лючія з початку бідувати і бороти ся з трудностями, коли ще єї діти були маленькі, а господа, коли она єї переймила на себе була лиха і запустїла.

Як же то все змінило ся в тих дванайцяти роках! Діти попідростали а „Фачча Фреска", чистенька і миленька, обведена хорошими виноградовими затїнками, положена трохи на боцї від гостинця, що вів на гору до обсерваториї на Везувію, належала до найбільше люблених гостинниць в цїлій охрестности. Анї господини анї єї обом донькам — Кончетта мала ще о кілька літ молодшу сестру, звану Ассунта — не можна було нічого хоч би чогось і найменшого закинути.

Там, де на гостинци треба взяти ся в бік та іти малою стежкою до „Фачча Фреска", пристанув Дон Дженнаро на хвильку, підпершись палицею, щоби трохи відпочити і придивити ся гостинници. Як же то все виглядало миленько і чистенько, як привітно і любо! Поза зеленими затїнками, у котрих виглядали чистенько накриті столи, поза старими оливними деревами виднів ся дім „Фачча Фреска", брунявочервоний, з зеленими віконницями та з рожами і виноградним галузем на балькокак; на причілку було виписане великими чорними буквами: „Faccia Fresca" а під тим було намальоване „сьвіже лице", хоч краски були вже трохи сполокані, а під ним стояло знову: „Locanda ed Osteria".[1]) До дому припирав великий, добре удержаний город з корчами винограду, фіґовими і оливними деревами та бресквинями, курник і новопобудований будинок господарский. Був то маленький рай, що в буйній урожайности виростав із старої кількатисячлїтної ляви.

На камінних сходах, що знадворку вели на велику льоджджу [2]) першого поверха, стояла молоденька, сьвіжа дівчинка з живими чорними очима і веселою міною, справдешна „Фачча Фреска" і усьміхаючись збиточливо кивала на Дон Дженнара.

— Ohé, compare [3]) Gennaro — крикнула голосно, що аж залунало, — ohé oheeeeeee!

То була Ассунта, сестра Кончетти. Она видко, не знала ще нічого про ту бурю, яку викликав Дон Дженнаро, бо в противнім случаю не була би так весело відзивала ся до него. В сїй хвили зробило ся Дон Дженнарови жаль, що він так дуже з гори набрав сина. Єму здавало ся, що то таки він сам робить непокій, бо він зґризливий чоловічиско, ворожий цїлому сьвітови а особливо молодим людем. Сам на себе гнївав ся, але преці годї було єму вискочити із шкіри. Така вже его вдача.

Ассунта була як завсїгди непосидюща, метка і жвава, взяла від него палицю і капелюх, спитала ся, чого би він напив ся, стерла фартушком крісло, обтерла чистенько склянку і стукала безнастанно обцасами своїх маленьких виступців по камінним помості.

— А де Кончетта? — спитав Дон Дженнаро.

Ассунта не розпитуючи богато крикнула на цїле горло, що аж в цїлім домі залунало і так закликала сестру а коли тота не відозвала ся, то она побігла єї шукати.

Не довго тревало, як вже й Кончетта вийшла з дому на льоджджу.

Кончетта була таки справді незвичайна красавиця. Великі чорні очи, пишне буйне во-

[1]) Льоканда = господа, остерия = шинок.
[2]) Loggia = ґалерия, льожа.

[3]) Compare (пішло від con padre = з батьком) значить поправді „кум" а відтак в кликаню і то що наше „свату" або „бадю".

но з Ішпанією, але між обома союзницями не панують взірцеві відносини. Ішпанія як близша сусідка Марокка рада би коштом французької армії усадовити ся в Марокку, а за те свої войскові сили анґажує на марокканьскім тереиї дуже обережно і здержано. Про те, що між союзними арміями панують не найкрасші відносини, сьвідчать і вчерашні донесеня, які ми вчера подавали. Вправді дипльомати в Мадриді та в Парижи зводять цілу справу до піяньства та надіють ся, що ся пригода не захитає добрих відносин між обома державами, але такі інціденти — здаєть ся — не причинюють ся до скріпленя дружби між успокоюючою армією, особливо що ждуть єї ще важкі часи. Тепер Араби заняті польними роботами, то й в краю панує взглядний спокій. Але як тілько буде по зборі збіжа, почне ся горяча борба на ново. А й сего не треба спускати з ока, що держави, які поручили Франції „успокоєнє" Марокка, глядять на всі єї заходи дуже уважно. Особливо визначає ся тут Німеччина, якої дипльоматия не тілько зорить за тим, щоби Франция не переступила своїх повновластий міжнародних, але ще й накопичує їй всяких трудностий, удержуючи доволї невиразні зносини з претендентом Муляй Гафідом. На днях счинила ся була навіть між французкими і німецкими півофіцияльними орґанами горяча поле́міка з того приводу, що до Німеччини вибрали відпоручники Муляя Гафіда — очивидно з намірами неприхильними Франції. Щоби не вразити Франції, приняв відпоручників Муляя-Гафіда в Берлині тілько невисокий урядник міністерства справ заграничних. На письмо, яке они передали від Муляя-Гафіда, де він заявляє, що він єсть тепер паном цілого краю, з виїмком надбережних міст та просить, щоби німецке правительство разом з другими державами подбало о відкликанє французских войск і кораблів, дано таку відповідь, що німецке міністерство справ заграничних не може пертрактувати з Муляєм Гафідом як з особою, якої не признало міжнародне право. Німецке правительство єсть також за тим, щоби в Марокку настав лад, але се може стати ся аж тоді, як покінчить ся міжусобиця між Абдул-Азісом і Муляй-Гафідом. — Здержливість сеї відповіди пояснює ся взглядами на Францию, яка волїла би, щоби сего принятя відпоручників Муляя-Гафіда зовсім не було. Не від річи буде згадати, що рівночасно з послами Муляя-Гафіда в Берлині появив ся иньший єго посол в Парижи, заявляючи, що він єсть одиноким послом свого пана, та що берлиньскі делеґати мали тілько передати лист Муляя-Гафіда з повідомленєм про єго вступленє на престол. Муляй-Гафід хитрить отже на два фронти...

Французске правительство вибравши ся на втихомиренє мароканьскої заверухи, опинило ся в дуже прикрім положеню. Почало ся з того, що експедицийний корпус, який вислано на самім початку для привернення ладу в Марокку, виносив всего 3000 мужа. Але-ж показало ся швидко, що ті войскові сили за слабі, тому треба було їх що раз збільшувати, так що нині єсть в Марокку занятих двацять тисяч французского войска. Але-ж і то число не є ще вповні достаточним, бо поводженє французского оружя не єсть доси надто успішне. Знатоки говорять, що для цілковитого успокоєня Марокка треба бодай стотисячної французскої армії. До того мусить она кермувати ся взглядами на другі держави, бо Франция виступає в Марокку тілько як повновластниця Европи. Повновласть єї опирає ся на договорі в Альжесірас, який має шестилітну обовязуючу силу, а через те виключує якісь реальнїйші здобутки Франциї в Марокку не в виді анексиї того кроку, але навіть в формі повного протекторату.

Новинки.

Львів, дня 16-го мая 1908.

— Є. В. Цїсар зволив вселаскавійше удїлити зі своїх приватних фондів громаді Баличі, мостиского повіта 400 К запомоги на докінчене будови церкви, а гр. кат. комітетови будови церкви в Бабинцях товмацкого повіта на докінчене будови церкви 200 К запомоги.

— Повитанє Є. Е. п. Намістника в Кракові. З Кракова доносять: Вчера приїхав тут блискавичним поїздом Є Е. п. Намістник др. М. Бобржиньский. На двірци повитали єго делеґат п. Федорович і директор поліциї п. Фляттав. О 4 год. по полудни в бюрі делеґата приймав п. Намістник репрезентантів духовеньства, властий державних і автономічних. Перший представив ся делеґат Федорович в урядниками староства, дальше директор поліциї з урядниками і директори шкіл середних, а відтак репрезентация ради міста Кракова. Пан Намістник подякував сердечно за привіт, а покликуючись на свою проґрамову бесіду, виголошену у Львові, заявив, що займе ся охотно всіми справами Кракова. Опісля представляли ся члени Ради повітової, окружна дирекция скарбу, о. кард. Пузина і о. еп. Новак з капітулою, командант корпуса і другі достойники. Вечером відбув ся у делегата обід в честь п. Намістника.

— Іменованя і перенесеня. П. Міністер просьвіти і віроісповідань в порозуміню з п. Міністром справ внутрішних именував старшого радника будівництва, Романа Інґардена, членом комісиї іспитової для II іспиту державного в виділу інжинірії в політехніцї у Львові. — П. Намістник переніс комісаря повітового, Волод. Бялобржеского з Підгаєць до Львова.

— Для звеличаня цїсарского ювилею ухвалили загальні збори „Днїстра", що відбули ся дня 14 с. м, при участи над 300 членів селян з всіх сторін краю, признати з зиску товариства взаїмних обезпечень „Днїстер" суму 20.000 К на ювилейний фонд для запомоги і безпроцентових позичок бідним погорівшим членам на огнетревале покрите дахів, щоби біднійшим членам улекшити вимагане після нового краєвого закона огнетревале покриванє будинків і з зисків товариства взаїмно-

---

лосе, що з легонька кучерявою масою окружало єї кругленьке делїкатне і смагляве та гладоньке мов оксаміт личко, скінчено красна що до форми будова єї тіла, могли на певно зробити сильне враженє. Однак при всій мягкости і делїкатности під взглядом форми пробивала ся в нїй і якась терпка строгість. Майже можна би було сказати, що она має щось клясичного в собі а на всякий случай будова єї голови і думаюча, задумчива повага єї виразу нагадувала майстерскі діла старовлленьскої штуки, яку ще нині можна подивляти в музею в Неаполи.

Молода дівчина очевидно плакала а не хотячи того показати по собі, була трохи заклопотана.

— Що прикажете, Дон Дженнаро? — спитала она здержаливо зі спущеними в землю очима.

— Ах що там, прикажете! — відповів на то Дон Дженнаро згризливо і аж кивув ся — ти преці знаєш, що я не прийшов сюди задля приказуваня. Сядь собі оттут коло мене, Кончетто. Був тут Ніколя?

Она мовчки потакнула головою і сїла собі несьміливо та очевидно запуджена на крісло.

— Він певно наговорив тут на-мене, що? Чи не відказував на мене?

— Ні, Дон Дженнаро. Розповів лиш, що було між вами а ними.

— От вже й маємо. Я то собі зараз погадав, що розповість зараз все за сьвіжа дальше, що мені в гніві вирвало ся. То лиш він сам тому винен. Палкий же з него і сердитий хлопчище, хотів би зараз головою мур пробити. А то слово по слові й перепалка готова. Може ні? Сказив ся хлопчище!

Він тут урвав і ждав може, щоби Кончетта щось сказала. Але молода дівчина мовчала. Чи она за горда, щоби єго просити? — спитав він себе самого.

— Побирати ся — говорив він на конець згризливо дальше — то красна річ, але при тім треба мати розум. По тім вже все за пізно. Може не правду кажу, Кончетто?

— Правда, Дон Дженнаро — відповіла она холодно. Коли инде говорила она все „компаре" до него, але нині очевидно вистерігала ся того, а старому Дон Дженнарови впало то в очи так само як і то, що она була така здержалива і холодна.

— Преці о таких річах можна спокійно і розумно поговорити. Чи єму треба зараз кидати ся, мов би якийсь дикун і прикладати мені ніж до горла? А ти що на то, Кончетто?

— Нічо, Дон Дженнаро. Коли ви не хочете, щоби він зі мною женив ся, то я певно не буду вам задля того докучати — відповіла она.

— Я того не сказав, що не хочу — відозвав ся Дон Дженнаро і почав кидати ся — він бреше, коли каже, що я так сказав. Я лиш гадаю, що то нічо такого пильного. Хибаж то мусить бути таки зараз слїдуючого місяця, Кончетто?

Она зняла очи в гору і подивили ся несьміло на него. Може й зміркувала по єго тонї чи голосї або таки й по цілім єго поведеню, що він даєсь накланяти і що на всякий случай справа ще не стоїть так зле, як она то з бесіди Ніколї припускала.

— То вже ви, Дон Дженнаро, маєте постановити — сказала она з тиха, але вже якимсь теплїйшим і ширійшим тоном.

— Так, то розумію — відповів на то Дженнаро і попив споро вина — такої бесіди то можна послухати. Але коли мені хтось кричить в очи: Все одно, чи ти позволиш чи ні, то ми таки поберемо ся — то преці так не уходить! То чей і ти сама зрозумієш, Кончетто?

— Та Ніколя то так зле не думав — сказала она успокоюючи і оправдуючи.

— А я тобі кажу, що з него проклято палкий хлопчище, і будеш ще нераз мати з ним клопіт.

Она нараз ціла спаленіла і подивила ся на него ясним поглядом. — Компаре! — відозвала ся она мимо волї просячи.

— Таж кажу, що поговоримо о тім. — А твоя мама де, Кончетто? — спитав він, звертаючи нараз на що иншого.

— Пішла на купно, але верне вже кождої хвилї.

— Нема нічо пильного. Нині або завтра або сими днями. Але то певно, моя люба, що в слїдуючім місяци ще з того нічо не буде.

— То в грудни, компаре — відозвала ся она нараз і стала як грань червона та грудьми носила — або в січни, або — — ох, скажи, компаре! Скажи лиш якийсь час, нехай вже буде, коли хочеш.

— Іґі, як оно зараз палахкотить! — сказав він на то, кидаючись та сердячись на свій лад. — Чи не можеш вже діждати ся? От які то тоті дівчата! Кажу, що поговорю з твоєю мамою, як пристало розважним людем, і якось то буде.

— Компаре — ! — відозвала ся Кончетта і знов спаленіла.

— Тихо — перебив він їй — онтам іде падре Міузі із Сан Доменїко деї Фраті. Єму ще не треба о тім знати. Якось то буде, Кончетто. Подай мені руку.

Сказавши то, наставив її свою мясисту руку а Кончетта поцілувала єї чим скорше з цілим жаром вдачі людини з полудневих сторін.

(Дальше буде).

го кредиту „Дністер“ суму 20.000 К на дар ювилейний для закупна площі під будову або на удержане рускої приватної жіночої семинариї Руского тов—а педаґоґічного у Львові, при чім висказано бажане, щоби та семинария“ носила імя Цісаря Франца Йосифа I.

Всячина

для науки і забави.

— Дещо про пчихане. Давнійше, коли хтось пчихнув, то казали: „Дай Боже здоровля!“ а той, що пчихнув, відповідав: „Дякувать, дай Боже і вам!“ З початком сімнайцятого століття належало до доброго тону говорити, коли хтось пчихнув: „Боже вас благослови!“ А всеж-таки в анґлійских приписах чемности (Rules of civility) з 1685 сказано: Коли Єго Величество пчихне, то не сьмієш кричати „Боже вас благослови пане!“, лиш треба чемненько здоймити капелюх і красненько єму поклонити ся а ті слова до себе сказати. Італїянці ще й нині кажуть: „Просіт!“ або „фелічіта!“, а пчихнувший відповідає на то „грацїе!“ У Франциї вже давно перестали говорити „бонер!“ (щастє) або „Діє ву беніс (Боже вас благослови) та хрестити ся при тім а замість того ще лиш иноді одні другим при такій нагоді покланяють ся. Однак тепер вже всюди в цивілізованім сьвіті належить до доброго тону не відзивати ся зовсім, коли хтось пчихне, як знов з другої сторони, той, хто пчихає, має уважати, щоби то зробити о скілько можна як найтихійше а не верещати так, щоби аж другі від такої несподіванки поперепуджували ся. Длятого то пчихаючий повинен чим скорше притулити собі хусточку до носа або бодай старати сперти дух в собі. Так само уважають і на то, щоби не пчихнути комусь в лице або при столі до тареля і длятого відступають ся на бік або бодай відвертають ся. Зі взглядів здоровля треба навіть конче уважати на то, щоби не пчихати в голос з цілої сили, лиш о скілько можна в хусточку або бодай прислонившись рукою, бо пчихане єсть по найбільшій части наслідком катару (нежиту носа), иноді навіть дуже заразливого, як н. пр. при інфлюенциї а через таке голосне і неуважне пчихане заразники катарів розносять ся як найсильнійше та заражують других.

Але звідки пішов був давний звичай говорити пчихаючим: „Дай Боже здоровля“!? Кажуть, що в шестім столїтю по Хр. панувала в Італії якась така пошесть, що люди пчихаючи умирали і длятого недужим желано щастя. Однак то далеко старший звичай, бо знали єго вже стародавні Греки і Римляни. Гомер розповідає, що коли боги на Олімпі пчихали, то взивали найстаршого бога Зевеса (Юпітера), вимовляючи єго імя. То робили і Греки на земли. В якійсь старогрецкій написи в той спосіб оправдує ся того, котрий пчихнувши не візвав Зевеса, що він мав так довгий ніс, що не міг чути, коли пчихнув. Коли Темістокль зачув, що хтось пчихнув по єго правій стороні, то він взяв то за добрий знак і сказав, що побє Ксеркса. Пчихане з лівого боку уважано за злий знак. Так само уважали Греки за злий знак, коли хтось пчихнув, розпочинаючи якесь діло. Коли Ксенофон вів своїх десять тисячів назад з походу і промавляв до них та сказав, що єсть надія на вратоване, хтось як раз в ті хвили пчихнув а тоді всї закликали Зевеса спасителя. Ксенофон однак надав тому зловіщому знакови добре значінє, кажучи, що Зевес потвердив єго погляд.

Та й у Римлян був вже звичай складати желаня, коли хтось пчихнув а цісар Тиберий жадав того — як каже Плїній — навіть тоді, коли сидів на возі. Додати тут потреба, що у Римлян в часах цісарства знані вже були і уживані хустки до носа, але ніс все ще чищено найпростійшим способом а хустки були по правді до пальців.

У стародавних жидів карали за пчихане смертию а звичай той зніс аж Яков. Жиди ще й до нині уважають пчихнене за злий знак і кажуть, коли хто пчихне: Тобім хаім! (жий довго!) У нас уважають часто пчихнене за потверджене правди того, що сказано.

— Відповідь чабана. Цісар Франц Йосиф давнїйшими часами, коли ще жила бл. п. цісарева бував часами в швайцарских горах, де цісарева відбувала курацию. Одного разу під вечер відійшла була цісарска пара трохи дальше від своєї дружини і стрітила на полонині якогось чабана. Цісар спитав єго, чи можна у него дістати сьвіжого молока, а чабан сказав що можна. Цісареви сподобав си чабан і він заплатив єму дуката за молоко. При сїй нагоді завела ся розмова межи чабаном, а найдостойнїйшими гостями.

— Видко, що з вас великий пан, коли ви так платите за молоко — сказав чабан.

— Я цісар австрийский, а се моя жена.

На то чабан, мов би він що дня приймав у себе монархів, поспитав цісареву: Ну, як же вам сподобало ся в наших горах?

— Досить добре. Але в Терітет там на долині люди не дають нам спокою. все бігають за нами, щоби нам придивити ся. То не конче приятно.

— Так, — то люди бігають за вами? Ну, то певно чужинцї, бо швайцарскі селяни мають за надто богато робити, щоби за кимсь бігати.

— Неаби які ліки. Що кн. Бісмарк був і єсть для Німців півбожком, се звістна річ; але то мало звістно, яких ліків єму дораджувано, коли він одного разу занедужав був на жовтачку. Ледви що вість о тім рознесли були ґазети, як вже всілякі знахорі предкладали єму свої услуги. Якийсь селянин знахор з горішного Шлеска написав єму, що на жовтачку найліпше з'їсти три живі воши, такі, які держать ся в сорочці; коли князь хоче, то він готов єму їх прислати. Инший знахор радив знов, щоби князеви, коли він буде спати, привязати в тім місци, де печінка, живого угоря; успіх буде несподіваний, бо угор то найліпший лік на жовтачку.

— Будова дешевих домів. У нас сушать собі люди голови, в який спосіб можна би будувати дешеві доми а мабуть ніхто не знає, що спосіб на то винайдено ще в 1863 р. в Нірнберзі в Баварії (місті знанім з винаходу славної нірнберґскої лійки). В згаданім роцї появила ся брошура під заголовком „Будова дешевих будинків“ в котрій так сказано: Позаяк ґрунти в великих містах подорожіли, то треба поза містами будувати робітничі села і сполучити ті села з містами улицею, на котрій доми мали би плоскі дахи. На однім кінци тої улиці треба будувати доми дуже високі а відтак щораз низші чим близше до міста. На плоских дахах домів зробить ся зелізницю, по котрій вози самі від себе можуть котити ся аж до міста і везти людий з села до него. Другий ряд домів треба ставити, щораз низше в противну сторону а по тих домах можуть люди вечером вертати до дому. Після згаданого проекту мала така улиця іти з Нірнберґа аж до Фірт. У нас, у Львові, де також проектують ся дешеві доми, можна би таку улицю повести н. пр. аж на Кульпарків а тоді не треба би навіть і електричного трамваю. Можна би одним замахом убити дві мухи.

— З тачками довкола землї. Звістний піхотинець Гавзлїян з Відня, котрий заложив ся був, що обвезе жінку і дитину в тачках довкола землї і внаслїдок того закладу розпочав свою подорож ще дня 12. вересня 1900 р., а скінчив свою вандрівку дня 12. с. м. і станув в Гамбурзі. Гавзлїян, як каже, зробив за час своєї семилїтної подорожи 49.800 кільометрів пішки, ідучи на день по 19 кільометрів. За той час з'ужив 104 пар черевиків і зробив 18.000 фотоґрафічних знимок. Вандрував через Европу, Америку, Австралїю і Хіну. Тут попав ся він в росийско-японьску війну і мало що єго не застрілили яко шпиґуна. Ся подія так зворушила єго жінку, що она від тої пори нездужала на нерви і остаточно померла минувшого року в Анґлії. Найгірше вело ся Гавлїянови в Аризонї. де через шість днів мусів днувати і ночувати на дворі а через чотири дні був без каплї води. Єго хороша донечка видержала всї невигоди. Позаяк Гавзлїянова жінка померла, то він дістане лиш половину тої суми о яку заложив ся, значить ся лиш 24.000 корон. Гавзлїян постановив осісти в Анґлії.

— В суді.

Судия: Де розпочала ся бійка?

Сьвідок: На моїй голові.

— Уміє по свому.

Учитель: Ицку, скажи мені, кілько то єсть 70 а 80?

Ицко: Риньский пятьдесять, прошу пана професора.

Телєґрами.

Відень 16 мая. Є. В. приймив вчера на авдиенциї президента мінїстрів бар. Бека, котра тревала годину.

Відень 16 мая. „Fremdenblatt“ заперечує чутку о уступленю амбасадора при Ватикані ґр. Сеченія.

Відень 16 мая. В палаті послів поставили інтерпеляциї між иншими посли: Добія в справі був. урядника войскового Штілєра; Трильовский в справі метрикальній; Морачевский в справі упосліджения абсольвентів шкіл промислових при реґляциї рік в Галичині; Остапчук в справі поступованя старости Теліховского і концип. Хоржемского в Золочеві.

Мадрид 16 мая. Офіцияльні круги не прикладають ваги до події в Казабляніці; панує тут погляд, що справа буде в спосіб вдоволяючий залагоджена.

Париж 16 мая. Посланників Мулея Гафіда не принято ані в міністерстві справ заграничних ані в палаті елїзейскій.

Вісбаден 16 мая. Цісар Вільгельм зложив візиту бельґійскому королеви.

Господарство, промисл і торговля.

Ціна збіжа у Львові.

дня 16 мая:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·50	до	11·70
Жито	10·—	до	10·40
Овес	6·20	до	6·40
Ячмінь пашний	6·40	до	6·60
Ячмінь броварний	7·—	до	7·40
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	8·—	до	11·—
Вика	—·—	до	—·—
Бобик	6·30	до	6·50
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	7·80	до	8·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	—·—	до	—·—
Конюшина біла	—·—	до	—·—
Конюшина шведска	—·—	до	—·—
Тимотка	—·—	до	—·—

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).